

- 2) Är det förenligt med unionsrätten att en dansk domstol – i ett mål mellan en arbetstagare och en privat arbetsgivare om betalning av avgångsvederlag som arbetsgivaren enligt den nationella rätt som beskrivits i fråga 1 inte är skyldig att betala, vilket emellertid strider mot den allmänna unionsrättsliga principen om förbud mot åldersdiskriminering – gör en avvägning mellan, å ena sidan, denna princip och dess direkta effekt och, å andra sidan, rättssäkerhetsprincipen och den härmed förbundna principen om skydd för berättigade förväntningar och därefter drar slutsatsen att principen om förbud mot åldersdiskriminering måste vika för rättssäkerhetsprincipen så att arbetsgivaren, i enlighet med vad som föreskrivs i nationell rätt, inte är skyldig att betala avgångsvederlag? EU-domstolen ombeds även klargöra om det har någon betydelse för frågan om en sådan avvägning kan göras att arbetstagaren, allt efter omständigheterna, kan kräva ersättning av staten på grund av att den danska lagstiftningen strider mot unionsrätten.

Överklagande ingett den 16 juli 2014 av den dom som tribunalen (femte avdelningen) meddelade den 25 september 2014 i mål T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg mot Europeiska kommissionen

(Mål C-447/14 P)

(2014/C 421/35)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. (ombud: A. Kerkmann)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen, Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH, Knochen-und Fett-Union GmbH (KFU)

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den domen som meddelades av Europeiska unionens Tribunal i mål T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung mot kommissionen⁽¹⁾, och för det fall domstolen anser att den förfogar över samtliga nödvändiga uppgifter för att slutgiltigt kunna döma i målet, ogiltigförklara kommissionens beslut av den 25 april 2012 om det statliga stödet SA.25051 (C 19/10) (ex NN 23/10) från Tyskland till Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg (ärende C(2012) 2557 final), samt förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i såväl det aktuella målet om överklagande som målet vid tribunalen,
- alternativt, upphäva den överklagade domen och återförvisa målet till tribunalen samt fastställa att beslutet om rättegångskostnaderna ska anstå.

Grunder och huvudargument

Klaganden stöder sitt överklagande på i huvudsak följande grunder:

Tribunalen har felaktigt kvalificerat finansieringen av reservkapaciteten för att hantera epidemier genom avgifter från klagandens medlemmar såsom statligt stöd, på grund av att den utgick ifrån att klaganden, med hänsyn till att verksamheten att tillhandahålla reservkapacitet för att hantera epidemier inom förbundets verksamhetsområde, skulle behandlas som ett företag i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF. Tribunalen har visserligen inledningsvis korrekt fastställt att verksamhet som består i offentlig maktutövning inte kan anses vara näringsverksamhet som gör det motiverat att tillämpa konkurrensreglerna i FEUF. Tribunalen klargör även på ett korrekt sätt att det är nödvändigt att undersöka varje del av klagandens verksamhet separat för att bedöma huruvida det är fråga om offentlig maktutövning. Tribunalen kommer dock till den felaktiga slutsatsen att tillhandahållandet av reservkapacitet för att hantera epidemier inte utgör ett utövande av offentlig maktutövning, utan att det är fråga om näringsverksamhet som innebär att klaganden som helhet ska betraktas som ett företag.

Genom tribunalens konstaterande att klaganden inte har haft några nettokostnader för att tillhandahålla reservkapacitet för att hantera epidemier, har tribunalen dessutom åsidosatt sin motiveringskyldighet. Vidare har tribunalen underlåtit att beakta klagandens bevisning till stöd för att en korssubventionering av näringsverksamhet genom avgiftsmedel inte föreligger.

Tvärtemot vad tribunalen har funnit, utgör tillhandahållandet av reservkapacitet för att hantera epidemier, inbegripet klagandens ansvar för dess organisation och finansiering, en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse. Den överklagade domen strider således mot artiklarna 106.2 FEUF och 107.1 FEUF.

Dessutom åsidosatte tribunalen artikel 107.1 FEUF genom att slå fast att klaganden erhöll en fördel på grund av att kriterierna i domstolens dom i målet Altmark ⁽²⁾ inte var uppfyllda och att avgifterna användes för sanering av förorenade områden.

Vidare åsidosatte tribunalen artikel 106.2 FEUF genom att konstatera att klagandens påstående om ett åsidosättande av artikel 106.2 FEUF inte kunde upptas till prövning på grund av att det innebar ett ifrågasättande av kommissionens riktlinjer angående tjänster av allmänt ekonomiskt intresse.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2014:676

⁽²⁾ Dom Altmark, C-280/00, ECLI:EU:C:2003:415.